

[Gert Petersen.]

OECD, som anlægger mere pessimistiske præmisser — en arbejdsløshed på 6-7 pct. til efteråret. OECD forudsiger en arbejdsløshed på 8-9 pct. til efteråret. Denne arbejdsløshed, som man forudsiger fra de økonomiske eksperter side, skyldes udviklingen i råvarepriserne og den almindelige nedgående internationale konjunktur.

Lad os så lige se på de tre hovedkomponenter i forliget. Arbejdsgivertilskuddet kan, som jeg sagde, teoretisk modvirke arbejdsløshed, men det starter man med at udbetale her til foråret, hvor vi har en høj beskæftigelse. Virkningerne af besparelsen, som kan genere beskæftigelsen, men måske gavne valutaen, melder sig efter alt at dømme først i løbet af sommeren, formodentlig først til efteråret, og endelig sætter tvangssparingen, som helt afgjort generer beskæftigelsen, ligeledes først ind til efteråret i den situation, hvor der er alvorlig fare for arbejdsløshed, hvor beskæftigelsen er i fare.

Oven i købet skærpes denne beskæftigelsesfjendtlige virkning af tvangssparingen derved, at den sætter ind, samtidig med at restskatterne opkræves. Der bliver altså tale om en ganske betydelig stramning af husholdningernes økonomi til efteråret i kraft af dette forlig, til efteråret i en situation, hvor man i forvejen som følge af internationale konjunkturer må forudse en meget stor trussel mod beskæftigelsen herhjemme.

Det er lavet omtrent så tosset, som det overhovedet kan laves, selv ud fra almindelige økonomiske forudsætninger, selv ud fra den kapitalistiske økonomis egne forudsætninger. Så man kan da godt kalde forliget historisk, som det er blevet gjort, Jeg mener, at det er det, fordi det betegner en historisk bundrekord i forlignen historie her i folketinget i de løsninger, som man har foreslået.

Dette forlig vil ikke indbringe sine ophavs-mænd, alle 4 partier, andet en skam. For det første er det asocialt, og for det andet har det ingen virkning. Det vil ikke dæmpe priserne, det vil ikke afværge arbejdsløshed, men tværtimod skærpe den arbejdsløshed, der kan forventes til efteråret.

Jeg har så til slut nogle enkelte bemærkninger om forskellige elementer i forbindelse med det indgåede forlig.

Jeg har set, at man fra forskellig side slår sig til ridder af, at man har forhindret et indgreb mod overenskomsterne, altså at man har forhindret konvertering af dyrtidsportionerne til sådan et mærkværdigt tilskud. Ja men der har mig bekendt aldrig i denne sal været noget flertal for regeringens oprindelige dyrtidsforslag, for indgreb i overenskomsterne. Hvordan kan man forhindre noget, som alligevel ikke kunne og ikke ville være blevet gennemført? Det er jo sandheden, så det kan man ikke rose sig af.

Så skal jeg erkende — for jeg er nemlig som sædvanlig meget saglig og vil godt erkende, også at der er noget positivt i det, som bliver forelagt — at jeg anser den progression, som er indarbejdet i tvangssparingen, for at være et positivt element. Naturligvis er det også set fra SF's synspunkt et positivt element, at de fleste sociale nedskæringer er udgået. Jeg forstår i øvrigt ikke, hvorfor man ikke har fået strøget dem alle sammen i stedet for at lade enkelte nedskæringer af social karakter blive stående tilbage, som har en højst generende virkning. Man kunne lige så godt have strøget dem alle sammen, men, meget vel, de allerfleste af de oprindelig påtænkte sociale nedskæringer er forsvundet, og det er naturligvis positivt.

Men så bliver jeg noget betænkelig, når jeg i betænkningen læser det, som hr. Brusvang var så begejstret for, at man er enig om at indlede „et dybtgående arbejde med henblik på en offentlig udgiftsreform, der kan nedbringe de statslige udgifter i de efterfølgende finansår i forhold til budgetoverslagene og dermed muliggøre en sænkning af indkomstskattetrykket.“

Hvad menes der egentlig med det? Er det til den tid, når man går i gang med disse forhandlinger om nedbringelse af de statslige udgifter i det følgende finansår, at turen kommer til den sociale sektor? Socialdemokratiets rolle som forsvarer for børnetilskuddene glæder jeg mig naturligvis over i denne situation, men jeg sætter et lille beskedent spørgsmålstejn ved, hvor solid den er, hvor længe den varer ved. For jeg husker udmærket godt for ikke engang et år siden, nemlig marts 1973, hvordan den daværende regering i meget høj grad ville sætte, om jeg så må sige, tænderne i børnetilskuddene, stort set efter det samme mønster, som er fore-